Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 108. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 10-го ЧЕРВНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 10, 1981 No. 108. VOL. LXXXVIII

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ПОЧАВ СВОЇ РІЧНІ НАРАДИ НА СОЮЗІВЦІ ПІД КУТОМ ЗАКЛИКУ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА Д-РА І. ФЛИСА ВИРІШУВАТИ УСІ СПРАВИ ДЛЯ ДОБРА ЦІЄЇ УСТАНОВИ, ЩО Є „НАЙВИЩИМ ЗАКОНОМ ДЛЯ УСІХ НАС".

Союзівка, Кергонксон. — У понеділок, 8-го червня ц. р., тут на культурно-відпочинковій Оселі Союзівці в Кетскильських горах розпочались річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, які проходять під гаслом заклику головного предсідника д-ра Івана Флиса, щоб члени Головного Уряду і усе членство УНС працювали віддано для добра цієї забезпеченево — громадської установи, яка дала в минулому чималий вклад в розбудову українського життя у цій країні і була первопочином усього зорганізованого життя. Таку працю головний предсідник назвав „найвищим законом для всіх членів".

Наради, у яких беруть участь усі члени Головного Уряду — головний предсідник д-р Іван Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний директор УНС для Канади сенатор Павло Юзик, заступниця головного предсідника Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Василь Оріховський; головні контролери: д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк, о. митрат Степан Біляк, проф. д-р Богдан Гнатюк, мгр Іван Геврик; головні радні: інж. Анатолій Дорошенко, Текля Мороз, Андрій Джула, д-р Аскольд Лозинський, проф. Тарас Шмагала, Анна Гарас, Галина Олек, Василь Дідюк, Іван Одежинський, мгр Мирослав Кальба, Микола Хоманчук, Роман Куропась, Михайло Сорока, Євген Репета і головний редактор „Свободи" Зенон Снилик. З дорадчим голосом також беруть участь почесні члени Головного Уряду: Марія Чучман, інж. Степан Куропась, проф. д-р Ярослав Падох, Йосип Лисогір, Ґеновефа Жеребняк, д-р Анна Чопик, Богдан Зорич, Володимир Запаранюк і редактор-емерит Антін Драган. Крім згаданих, до нарад прислухаються гості: голова Округи з Чікаго Михайло Ольшанський, чемпіон в організаційній ділянці Роман Татарський, Марія Лисогір, голова 88-го Відділу УНС, проф. М. Васьків, дружина д-ра М. Куропася Леся Куропась і їхні два сини — Степан і Михайло.

Члени Головного Уряду УНСоюзу на Союзівці

У понеділок о год. 10-ій ранку наради попереджено звичною вже церемонією біля пам'ятника Тараса Шевченка. Після короткого вступного слова головного предсідника д-ра Івана Флиса, покладено квіти біля пам'ятника Поета, а проф. д-р Я. Падох відповідними словами вшанував 120-річчя з дня смерти Шевченка, закликаючи при тому усіх членів Головного Уряду до єдиномислія. Відспівано також український і американський національні гимни. Цю коротку церемонію закінчила головна радна Текля Мороз, процитувавши уривок з вірша „Юродивий", у якому згадується про праведний закон Вашінгтона.

Формально наради Головного Уряду почалися після короткого вступного слова головного предсідника д-ра І. Флиса, у якому, як вже було згадано, він закликав усіх членів УНС, і в першу чергу, головних урядовців, працювати віддано для цієї установи, бо це „для нас є найвищим законом" під теперішню пору. Вставанням із місць і хвилиною мовчанки вшановано померлих уміжчасі членів УНС (950), з того — 12 секретарів Відділів, а також почесного члена Головного Уряду Івана Іванчука, довголітнього контролера, який помер після поранень в автомобільному випадку два тижні тому. Отець митрат Степан Біляк відмовив молитву за успішність нарад. Після короткої виміни думками прийнято також протокол із минулорічних нарад.

На пополудневій сесії, якою на зміну проводили д-р І. Флис і д-р М. Куропась, присутні головні урядовці і почесні члени Головного Уряду мали змогу вислухати річних звітів, попереджених короткими усними доповненнями до звітів, бо звіти були повністю надруковані і заздалегідь вислані на руки ще перед нарадами. Доповнення до звітів давали члени Екзекутиви, головні радні і головні контролери. Вкінці звітував за функціональність видавництва „Свободи" головний редактор Зенон Снилик і управитель Союзівки Володимир Квас, який, між іншим, заявив, що він, не зважаючи на пенсійний вік і бажання відійти на заслужений відпочинок, виконуватиме ще в цьому році функцію управителя і введе нову людину у цю відповідальну працю, якщо її підшукає Головний Екзекутивний Комітет.

Члени Головного Уряду УНС, довідавшись про відхід з цього світу о. ігумена д-ра Володимира Ґавліча, вшанували його пам'ять у відповідний спосіб і устійнили текст кондоленційної телеграми, що її вислано опісля на адресу парохіяльного уряду та обителі Отців Василіян на руки протоігумена Патрикія Пащака, ЧСВВ. Телеграму зі співчуттям також вислано до дочки Івана Іванчука та до Володимира Дідика, почесного члена УНС, який вже від довшого часу хворіє і не зміг взяти участи в нарадах. Учасники нарад також привітали у відповідний спосіб о. митрата Степана Біляка, який на останньому Соборі УПЦеркви був обраний на голову Консисторії і незабаром перебере цей важливий уряд.

На закінчення першого дня нарад, розпочалась дискусія над звітами. Сесією провадив д-р М. Куропась, який відкрив листу дискутантів. Ввесь хід нарад реєструється на магнітофонну стрічку, а крім того, важливіші справи протоколує Марія Савчак, секретарка головного організатора Василя Оріховського. Ці наради є останніми перед 30-ою Конвенцією УНС, про що кількаразово пригадували члени Екзекутивного Комітету.

Другий день нарад виповнить дискусія над звітами та відповіді головних урядовців, а зокрема членів Екзекутивного Комітету на численні запити.

ПОЛЬСЬКИЙ СУД НАКАЗАВ ЗВІЛЬНИТИ ЧОТИРЬОХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Варшава, Польща. — Найвищий Суд Польської Народної Республіки наказав звільнити до розправи чотирьох політичних в'язнів, діячів Конфедерації незалежної Польщі, між ними також провідника цієї організації Леха Мочульского. Це зарядження Найвищого Суду вважається в політичних колах на Заході великим досягненням у боротьбі за демократизацію польських робітників з вільної профспілки „Солідарносьць", які за звільнення політичних в'язнів звели з урядовими чинниками боротьбу, влаштовували голодівку, погрожували страйком тощо. Принаймні 30 осіб з-посеред робітників, членів профспілки, голодували в користь звільнення політв'язнів, які на думку Крайового Комітету профспілки, були безпідставно ув'язнені, бо тільки за те, що допомагали робітникам здобути повну незалежність від контролі партії і уряду.

Вміжчасі стало відомим, що Папа Іван Павло II надіслав на руки прем'єр-міністра польського уряду Войцеха Ярусельского обширного листа, у якому Голова Католицької Церкви висловлює надію, що проблеми Польщі будуть розв'язані шляхом переговорів між урядом і робітниками, тобто шляхом діялогу, а не при допомозі фізичної сили. Політичні спостерігачі кажуть, що така виміна листами між Папою і варшавським урядом не є новістю, бо Папа цікавиться життям у Польщі ввесь час і втримує зв'язок з провідними членами уряду і вільної профспілки.

Також голова крайового комітету вільної профспілки „Солідарносьць" апелював на міжнародній конференції праці в Женеві, щоб західні профспілки не проголошували ланцюгових страйків у користь польських робітників, бо Польща, мовляв, може дати собі сама раду і „поляки є в спромозі самі разв'язати свої проблеми". Він при тому підкреслив, що в інтересі Польщі і всього вільного світу — не допустити до зовнішньої інтервенції. Представники робітництва в Женеві влаштували овацію для Валенси і кожний пропихався, щоб потиснути йому руку. Делегатам із 145 країн світу Валенса заявив, що економічна ситуація в Польщі — дуже трудна, але це сталося із-за помилок, що їх допустився уряд.

ІЗРАЇЛЬ ЗБОМБИВ АТОМОВІ СПОРУДИ В ІРАКУ

Єрусалим, Ізраїль. — Офіційним комунікатом з понеділка, 8-го червня, уряд Ізраїля подав до публічного відома, що ескадра його літаків збомбила дощенту іракські атомові споруди поблизу Багдаду. В своїх коментарях ізраїльські чинники пояснюють свій вчинок оборонними мотивами, бо Ірак був близько до продукції атомової бомби, яку він був би готовий вжити проти Ізраїля. Увесь світ засудив учинок Ізраїля.

Ізраїльський комунікат подав: „Ізраїльське військове летунство вчора заатакувало й знищило цілковито Озірак нуклеарний реактор, який був поблизу Багдаду. Всі наші літаки повернулися домів."

Іракський офіційний комунікат подав значно пізніше: „Земляки, сьогодні ми повідомляємо вас, що вчора ворожі сіоністські літаки виконали летунський рейд на Багдад. О год. 18:37 формація з дев'яти літаків збомбила нуклеарні інсталяції. Так, як це вже мало місце 27-го вересня 1980 року, ми й тепер не спішилися з повідомленням про це. Сіоністський ворог публічно перебрав на себе відповідальність за це. Але той ворог не захитає нашої потужної революції. Дорогу, яку обрав Ірак у своїй переможній революції, ми не покинемо".

Зразу після цих повідомлень почалося в світі величезне зрушення. Ізраїль уже неоднократно на різних форумах підкреслював, що не допустить до продукування атомової бомби в Іраку, бо ця бомба буде вжита на знищення Ізраїля. Одначе ніхто не сподівався бомбування саме тепер. Всі без вийнятку уряди, принаймні дотепер, засудили акт Ізраїля. В Об'єднаних Націях генеральний секретар Курт

(Продовження на ст. 3)

В Харкові засуджено лікаря-психіятра

Харків. — В Харкові відбувся суд над лікарем-психіятром Анатолієм Кориягіном. Суд тривав три дні і засудив підсудного на найвищу кару за параґрафом 62, тобто на сім років тюрмч і п'ять років заслання. Виною підсудного було те, на думку совєтської прокуратури й суддів, що він заперечив, як спеціяліст оречення урядових психіятрів, що Алєксей Нікітін, копальняний інженер, є психічно хворий.

Кориягіна арештовано в лютому цього року в поїзді з Харкова до Москви на стації в Білгороді. При арештованому знайдено нотатки професійного характеру, які органи КҐБ сконфіскували й на підставі яких намагалися вони підбудувати свій акт обвинувачення. Одначе в нотатках не було нічого, що могло б стати підставою для дальшого обвинувачення й тому прокуратура обмежилась до справи Нікітіна. Нікітін, як копальняний інженер відповідав за здоров'я і життя гірників довіреного йому копальняного ревіру. В часі своєї професійної роботи він висловлювався критично про умови праці гірників, про невистачаюче забезпечення й охорону праці, та про заробітну платню тяжкопрацюючих. Влада почала його переслідувати, а коли він обстоював свої твердження й наводив цілий ряд даних на їхню підтримку, його проголошено психічно хворим. Лікарі, які працюють в контакті і порозумінні з КҐБ, на доручення тієї установи потвердили, що Нікітін „хворий". Д-р Кориягін зацікавився цією справою і безплатно прослідив її та взагалі здоровенний стан Нікітіна. Ствердивши, що Нікітін зовсім здоровий, Кориягін зарепортував це владі. Коли ж це не помагало, тоді він почав розказувати декому з людей. Мав він також розказати про це закордонним журналістам у Москві.

Після арешту д-рові Кориягінові не дано змоги ані призбирати доказів невинности, ані доказати дальшим обслідом Нікітіна, що він зовсім здорова й нормальна людина. Після присуду його негайно запроторено в тюрму, не чекаючи на вислід заповідженої апеляційної розправи.

В Америці

ОБОРОННА СИСТЕМА АМЕРИКИ, відома під назвою МХ- кружляючі під землею ракети, натрапила знову на великі труднощі, відколи речники Мормонської Церкви публічно виступили в травні проти вживання Великої Долини стейтів Юти і Невади для спорудження підземних коридорів для цієї ракети. Спротив Церкви мормонів і зміна в настанові американського населення взагалі до проєкту МХ поставила у важке становище Президента, який мусітиме зайняти остаточне становище до МХ в серпні або найдалі в вересні.

У ЗАХІДНІХ ТЕРЕНАХ Адірондаку — гір у стейті Ню Йорк, дощові опади, занечищені кислотністю, похідними продуктами індустріялізації, загрожують екології. В понад двох стах озер гине риба. Загрожене тут і інше водне життя. Адірондак — це найбільший американський природний заповідник після Аляски.

ЗАСУДЖЕНИЙ ВБИВЦЯ сенатора Роберта Кеннеді Сірган Сірган, який відбуває покарання в Лос Анджелеській тюрмі, зможе вже бути помилуваний у 1984 році і випущений на волю, згідно з законами судівництва ЗСА. Він дістав у свій час присуд „досмертного ув'язнення". Роберта Кеннеді вбито рівно 13 років тому під час передвиборчої кампанії на номінацію на президентського кандидата Демократичної партії. Проти можливого звільнення Сіргана Сіргана з тюрми вже тепер зростає опозиція серед кіл, які дбають про дотримування законів країни і порядку — серед поліційних кіл Лос Анджелесу.

ЗАГАЛЬНА КІЛЬКІСТЬ ПРАЦЮЮЧИХ американців у 1982 році вперше перейде межу 100 мільйонів осіб. У той сам час передбачають, що буде безробітних 7,5 мільйона осіб. Економіка зростатиме річно на п'ять відсотків. Інфляція — буде далі з нами у висоті 10 відсотків.

НАСЕЛЕННЯ ЗСА в 2000 році досягне числа 260,378.000 осіб. З того люди у зрілому віці, тобто від 40 року життя і до 64-го, становитимуть 80 мільйонів. Сеньйори — громадяни, тобто вік 65 і вгору, становитимуть майже 32 мільйони осіб населення Америки.

У світі

МІЖНАРОДНІ ЗАСОБИ масової інформації потверджують вістку, що іракська армія сконцентрувала значні бойові сили й готова до наступу на велику скалю проти Ірану. Іракська ударна група має мати коло 60,000 вояків і тисячу танків. Наступ повинна вона почати незабаром з огляду на дощевий сезон, який почнеться у тих околицях уже за декілька тижнів. Концентрація військ переведена в районі міста й петрохемічного комплексу, включно з найбільшою рафінерією в Абадані. Абадан і його околиця — це решта теренів над Шатт аль Араб, звідки іранці мають змогу обстрілювати водний шлях Шатт аль Араб та тримати його під контролею. Одночасно ті самі джерела повідомляють, що іранські війська приготовляють наступ проти Іраку далі на північ в районі міста Керманшах. Згідно з тими самими інформаційними джерелами в останніх місяцях іранські військові частини піднесли свою боєспроможність та дисципліну і через це заповідається кровопролитна боротьба на великому фронті.

В ТЕГРАНІ, Іран, революційний прокуратор заборонив видавати газету „Ісламська революція", яка була органом президента Абольгассана Бані-Садра та фактично ним редагована. Після замкнення його газети президент заявив, що він не дасть замкнути собі рота й знайде інші засоби для поширення своїх інформацій і своїх думок. В урядовому повідомленні про замкнення газети президента подано, що вона „публікувала інформації і статті, які заперечували основу ісламської релігії та публічні права ісламських віруючих і творили непорозуміння, головно на відтинку воєнної ситуації". Президент Бані-Садр заявив після замкнення його газети, що „Позбавлення президента його газети неважлива річ; що важливіше — це те, що потворність диктатури й насильства знову намагається накинути народові своє панування".

ВЕЛИКІ ЛЕТУНСЬКІ ПЕРЕГОНИ понад Атлантійським океаном із Парижу до Ню Йорку і назад до Парижу, які влаштовані з нагоди 34-ої виставки літаків у Парижі, принесли першу несподіванку. З 44-ох тімів — кожен тім складається з двох осіб, — прибули першими на американський континент дві жінки: Гелен Лякур і Ніколь Дюваль. Траса лету веде: Париж-Шотляндія-Ісляндія-Ґренляндія-Канада-Ню Йорк. Літаки є дво- і одномоторові.

Оркестра „Промінь" із Чікаго виступить на 7-му Українському Фестивалі

Оркестра „Промінь" з Чікаго.

Чікаґо, Ілл. (А.Т.). — Оркестра „Промінь" створилася в Чікаґо недавно, але вже за короткий час здобула собі велику популярність серед української молоді. Оркестра „Промінь" виконує легку українську музику цікавим та оригінальним стелем, і цим вона відрізняється від численних українських оркестр у ЗСА і Канаді.

Завдяки своїй популярності оркестра „Промінь" дістала почесну нагоду виступити на 7-му Українському Фестивалі, який відбудеться у суботу, 13-го червня ц.р., в Артс Центрі в Голмделі, Ню Джерзі. У складі цієї популярної оркестри виступають: Стефан Пилипчак, Василь Тельвак, Михайло Кончак, Богдан Крутяк, Володимир Попович і Володимир Ґлубши.

Оркестра „Промінь" щойно випустила до розпродажу власну платівку, на яку є великий попит молодих любителів української легкої музики.

Арабські країни намагаються зберегти мир

Бейрут, Ливан. — У гірській відпочинковий місцевості Бейт Ед Дін зустрілися члени Арабської ліги з метою поробити, можливо, останні заходи для збереження миру між Ізраїлем і Сирією. У зв'язку з маніпуляціями Москви і її арабських сателітів мир цей щораз важче зберегти. Але останньо преставники християниських громад, боротьба яких за існування є у центрі теперішньої боротьби, висловили надію на позитивний вислід теперішніх нарад.

Командир християнської міліції маронітів Башір Гемаєль підкреслив, що „теперішня зустріч оживила надію, що вдасться полагодити кризу в Ливані". Одначе, як подають ливанські джерела, Сирія й надалі не перестає бути головною перешкодою до мирної розв'язки. Вона арогує собі право вимагати, щоб маронітські християнські відділи не лише припинили спротив, але також, щоб вони перестали брати допомогу від Ізраїля й узагалі мати з ним будь-які стосунки. На це Гемаєль рішуче заявив: „Ми є самостійні й наших справ не будемо консультувати з закордонними чинниками". Він також дав до зрозуміння, що йдеться взагалі про закордонні сили, без огляду на те, чи вони сирійські, ізраїльські чи будь-які інші.

Теперішню кризу викликали сирійські відділи після того, як вони ствердили, що християни в долині Бекаа, а зокрема в місті Заглє розбудовують систему автових доріг. Сирійське командування заявило, що ці дороги загрожують їм і почало спочатку артилерійський обстріл, а відтак підсунуло свої військові частини, і на кінець, примістило ракети совєтської продукції. Тоді Ізраїль зажадав усунення ракет і задеклярував допомогу загроженим християнам.

Плян Арабської ліги передбачує насамперед введення обов'язуючого і суворо перестеріганого перемир'я. До цього секретар Арабської ліги Халлі Клібі додав, що члени Ліги вимагатимуть усунення важкої зброї з терену Ливану, впровадження додаткових військових арабських контингентів, які якоюсь мірою зрівноважили б мілітарне засилля Сирії, яка має в Ливані понад 20.000 вояків, врешті, створення комісії, яка переб-рала б на себе нагляд над перемир'ям. Крім спільних нарад усіх членів Ліги, поодинокі її члени відбувають внутрішні неофіційні зустрічі з метою знайти якийсь вихід. У тій акції найбільш заанґажовані савдійці та кувейтські делегати.

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ найбільших енерґетичних компаній ЗСА в 1979 році платили податку 12,4 відсотка зі своїх астрономічних прибутків, тобто вони платили процентово такий самий податок, як платить кожний американський працюючий, що заробляє річно скромних 20,000 долярів. Про ці 12,6 відсотка подано офіційні дані з федерального Енерґетичного департаменту у Вашінґтоні, в п'ятницю, 3-го червня ц. р., — пише „Ню Йорк Таймс" з 8-го червня.

Страйк вуглекопів закінчився

Вашінґтон. — Після 73-ох днів тривання страйк вуглекопів закінчився у вислідi голосування. Великою більшістю голосів робітники ратифікували умову, заключену керівництвом юнії з працедавцями. За прийняття заключеної умови голосувало 57,210 робітників, проти 25,798. Це вже друга цьогорічна умова, бо першу більшість робітників відкинула в голосуванні у березні цього року.

Цьогорічний страйк значно відрізнявся від попередніх. У першу чергу, юнії під сучасну пору об'єднують менше, як половину всіх вуглекопів у ЗСА. Більшість до юній не належить, або має свої незалежні профспілки, непов'язані з централею. Юнії вуглекопів перестали бути тим важливим чинником, яким вони були колись. У багатьох випадках вони надужили терпеливість суспільства, виходили на страйк, вимагаючи неоправданих поступок, накінець — випадки терору, вбивств серед офіційної юнійної верхівки зруйнували пошану в країні, а в рядах членства викликали зневіру. Престиж юнійного проводу у висліді двох останніх страйків катастрофічно підупав, лідер юнії Сем Черч підпав під загальну критику вуглекопів, і не є виключене, що вже ближчим часом дійде до нових виборів і обрання нового президента.

Одною із основних помилок президента Черча було його переконання, що в нових політичних і суспільно-економічних умовах страйк є занадто обосічною зброєю і його не слід надуживати, хіба тільки у крайніх випадках. Крім цього, на думку Черча, економічне положення диктує обмежені можливості значніших підвишок та здобуття інших привілеїв Це й було причиною відкинення більшістю голосів першої версії контракту. Так само другу версію його деякі юнійні осередки відкинули безкомпромісово.

В новому контракті робітники добилися 38 відсотків підвишки заробітних платень на протязі трьох років. Є це, очевидно, інфляційна підвишка, але уряд президента Роналда Реґена не втручається у ті справи і не пробує їх реґулювати. Великим арґументом страйкуючих був передбачуваний зріст попиту на вугілля у зв'язку зі зростаючим переходом із коштовної нафтової ропи на дешевше вугілля. Вже тепер заінтересування американським вугіллям на світових ринках велике й щорах більше охочих його набувати.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00, UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Байдужість виборців

У вівторок, 2-го червня ц.р., відбулися у стейті Ню Джерзі правибори на всі виборні стейтові становища. Ню Джерзі — один з більших американських стейтів з населенням кругло вісім з половиною мільйона душ. Газети згори передбачували, що фреквенція виборців буде дуже низька. Так звичайно буває в Америці, що найбільше зацікавлення виборами буває тільки при виборі президента і віцепрезидента країни, а місцеві вибори рідко привертають до себе увагу громади. **У даному випадку малоактивну участь у виборах в Ню Джерзі завинив ще дивоглядний факт, що було аж 13 кандидатів на губернатора з Демократичної партії і аж вісім республіканських кандидатів.** Розпорошення голосів такої великої кількости кандидатів на губернатора, поруч із слабою фреквенцією голосуючих, склалося на курйоз, що республіканському кандидатові Томасові Кінові, двократному членові стейтової асамблеї, досить лише кругло 108,000 голосів, щоб перемогти всіх інших сімох своїх суперників. По демократичному боці конґресмен Джеймс Фльоріо переміг своїх 12 суперників, здобувши тільки 137,000 голосів. Скільки було управлених до голосування не подано, але проголошено тільки цифру голосуючих — кругло 870,000 осіб — на вісім з половиною мільйонів населення.

Байдужість американських громадян до місцевих виборів та взагалі до виборів має глибше психологічне і логічне коріння. Американці зневажені фактом, що кожний кандидат обіцяє виборцям у своїй передвиборчій кампанії — зорі з неба, — і зараз же після своєї виборчої вигри про це забуває. Багато з отаких обіцянок взагалі нереальні, — при найкращій волі годі їх здійснити, як ось, наприклад, у найкоротшому часі зліквідувати безробіття, пустити „на всю пару" продукцію, збільшити добробут, зліквідувати бюджетовий дефіцит, викорінити злочинство. Деякі з отих обіцянок взаємосуперечні, наприклад: очищення повітря і води перечить інтересам промислу, бо вимагає величезних сум, що їх промисловці „відбивають" собі підвищенням цін на продукований товар, що з черги спричинює дорожнечу з усіма її негативними наслідками.

У правиборах у Джерзі Ситі знову перемелювано вже хронічні проблеми: яке становище займати до абортів і чи фінансувати їх із стейтової каси; чи завести у стейті неіснуючу там кару смерти, бодай для таких злочинців, які вбивають поліціянтів чи вбивають знасилуваних ними жінок; чи санувати стейтові фінанси між іншими засобами, також обниженням прибуткового податку, щоби стимулювати промисл і заохотити громадян до більшої покупности, чи не робити цього, бо воно може зменшити стейтовий прибуток; чи боротьбу проти злочинства вести тільки поліційними методами, чи теж загальним піднесенням почуття права і моралі у громаді...

Найпростішу і найлегшу відповідь на всі ці питання знайшов республіканський переможець Том Кін, який скрізь у своїй кампанії заявляв, що він робитиме у стейті Ню Джерзі те саме, що робитиме президент Реґен у відношенні до всієї країни. Очевидно, ніхто, навіть найпалкіший звеличник президента Реґена не всилі присягнути, що його мета санування економіки ЗСА дасть позитивні висліди, бо сам він не заперечує, що це експеримент. Але у кожному з 50-ти американських стейтів існують здебільша ті самі болячки: інфляція, бюджетовий дефіцит, суперечні інтереси між вимогами зорганізованого робітництва та відповідальних за продукцію і якнайдешевші ціни продуцентів, — скрізь панує більше або менше безробіття і скрізь існують ті основні ідеологічні розбіжності: чи в ім'я бизнесу „співжити" з Совєтським Союзом, чи займати супроти нього різке і рішуче становище та переговорювати тільки на базі сили, а не на базі власної мілітарної і економічної слабости.

Багато до байдужности американських виборців спричинилися скандали, які виявили, що й поміж законодатцями існує хабарництво. Американський виборець вразливий теж на мораль і поведінку людини на виборному пості. Заснування у великому надморському місті з міжнародною славою Атлантік Ситі концесіонованого дому гри відкрило двері не тільки для ризикантів, що пробують свого щастя і програють останній гріш, але й для діяльности підземного злочинного світу. Стейт Ню Джерзі має теж мозаїку рас і етнічних груп. І тому правити в ньому з позитивними результатами дуже трудно. Але американський стейт має більші права, як деякі ніби самостійні держави. І тому й настрої в окремих стейтах характеристичні для настроїв в цілій країні.

Володимир Душник

ЩЕ ПРО АМЕРИКАНСЬКІ РАДІОМОВЛЕННЯ

Недавно, бо 16-го травня ц.р. „Ню Йорк Таймс" повідомив, що президент Реґен іменував нового голову т. зв. БІБ-у (Борд оф Інтернешенал Бродкастінґ), під наглядом якого діють „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа". Новим головою цієї радіовисильні є Франк Дж. Шекспір, колишній директор Американської Інформативної Агенції Ю еС Ай Ей), який тепер є президентом коглъомерату радіових станцій у Ню Йорку.

Як відомо, „Радіо Свобода" передає радіомовлення до СССР на мовах багатьох неросійських народів, включно з українською і російською мовами. „Радіо Вільна Европа" передає радіові передачі до сателітних країн, таких як: Польща, Чехо-Словаччина, Мадярщина, Румунія, Болгарія і Албанія і до Східньої Німеччини.

І хоча це виглядає неймовірно, велике число американців хотіли б зліквідувати ці дві радіостанції, які є більшою сіллю в оці Совєтського Союзу від „Голосу Америки".

Від кількох років редакція і адміністрація „Радіо Свобода" у Мюнхені переходили різні персональні зміни, що й причинилося до послаблення ефективности тих передач, головно в українській і білоруській редакціях, де цензуровано рукописи, впроваджуючи російські вислови тощо. В цій справі компетентні українські чинники зібрали величезний документальний фактаж про надужиття в українській секції „Радіо Свобода" та відбули спеціяльну конференцію з тодішнім президентом БІБ-у д-ром Дж. Гронуским, який обіцяв вглянути в цю справу.

Дійсно, по кількох місяцях його бюро надіслало „вияснення", що їх приготовили ці самі чинники у Мюнхені, проти яких було зроблено поважні обвинувачення. Внесено ще одне зажалення, на яке досі не одержано відповіді.

Справу некомпетентности адміністрації „Радіо Свобода" в Мюнхені недавно видвигнув відомий американський колюмніст Джек Андерсон, який оскаржив російський відділ „Радіо „Свободи" в „глупоті" чи навіть у „саботажі" та діянні проти американських інтересів, наводячи піддержку російським відділом Москви цього радіо в її історичній „інтерпретації" про поширення кордонів СССР в 1939 році — окупація Західньої України, Західньої Білорусі і в 1940-му році захоплення Балтицьких країн, — критиці „українських уніятських фанатиків" та західньої культури взагалі.

Справу непорядків РВЕ-РС („Радіо Свобода") підняли також два інші колюмністи — Лев Наврозов, російський еміґрант, і Буі Анґ Туан, в'єтнамський журналіст, які живуть в Америці від кількох років. Тоді, коли Наврозов обвинувачував американських „опортуністичних менаджерів", Туан пішов куди глибше, обвинувачуючи високопоставлених осіб у Вашінґтоні, — в незрозумінні завдання ідеологічної боротьби проти СССР. Наприклад, колишній державний секретар д-р Генрі Кіссінджер, у ніякому разі не ультраліберал, під час політики детанту за Ніксона, плянував замкнути радіомовлення „Радіо Свободи" і „Радіо Вільна Европа", що було „уступкою" для Москви!

Президент Картер прирік був зміцнити ці дві радіопередачі, але це що він вчинив, було дуже малозначне: він видав розпорядження змінити назву Ю еС Ей Ай на ІС А („Інтернешенал Комюнікейшенс Ейдженси"), як також перед своїм виходом з Білого Дому, він обтяв чотири мільйони долярів з бюджету РВЕС-РС на 1982 рік.

Френк Дж. Шекспір має велику практику в ділянці „психологічної" (пропаґанда), війни. За президентури Ніксона він був головою Ю еС Ай Ей, і одним із визначних його потягнень було заряджения, що американське офіційне радіомовлення до СССР мусить ідентифікувати народи СССР за їхньою національністю, а не уживати Москвою накинутого терміну „радянський народ". За це в 1972 році його відзначено „Шевченківською Ґрамотою Волі" на Конґресі УККА у Філядельфії.

Дня 23-го жовтня м.р. Шекспір був одним із доповідачів на конференції в Ню Йорку в справі деколонізації СССР, що її організував СКВУ разом зі світовими конґресами білорусів, естонців, лотишів, литовців і туркестанців. Він говорив про значення засобів масової інформації, згадуючи про страх Совєтського Союзу перед радіовими передачами зі закордону та закликаючи присутніх до дальшої праці за визволення поневолених неросійських народів в СССР з-під російсько-большевицького імперіялізму і колоніялізму.

Можна сподіватися, що призначення Ф. Шекспіра на згаданий відповідальний пост — дуже корисне, бо він знаменито обзнайомлений з модерним радіомовленням та знавець питання неросійських народів, зокрема українського народу.

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ПИТАННЯ: Ви згадали про мовну політику в Україні. Чи ви могли б подати деякі подробиці про це і ваші коментарі?

ВІДПОВІДЬ: Про тотальну русифікацію населення СССР я писав ще бувши в Україні, клопотавшися притягнути до кримінальної відповідальности міністрів вищої освіти УССР. Саме за ці заяви я і був репресований 1965 року, хоч офіційно совєтські „законники" пояснили мій арешт інакше.

Тотальна русифікація неросійських народів здійснюється із диявольською методичністю — неухильно і пляномірно — з використанням усіх можливих засобів. Можна перерахувати такі пункти:

1. Русифікація дошкільних закладів.
2. Русифікація шкільництва.
3. Русифікація вищої школи.

На Україні здійснено повну деукраїнізацію вищої освіти. У 20-30-их роках вища школа в УССР була частково (бо певна частина викладачів уперто саботувала українізацію) українізована. До речі, опір певної частини шовіністично настроєної професури свідчить, яким малим авторитетом користувались в УССР „українські партократи", які переводили українізацію. Московська ж партократія дуже підозріло ставилась до цього заходу, вбачаючи в ньому відродження „Петлюрівщини". Але Сталін з певних міркувань допустив українізацію (Західня Україна була ще під Польщею). Шовіністи ж нюхом чули, що українізацію Москва допустила тимчасово, з пропаґандивною метою, і з метою виявлення свідомого українства. Ще до війни більшість вишів України були деукраїнізовані.

4. Зведення видань українських газет, журналів та книжок до мінімуму.
5. Скорочення теле- та радіопрограм.
6. Русифікація кінопродукції.

Навіть київська студія випускає фільми російською мовою. Потім для легковірних українців на Заході ці фільми дублюються на скалічену, особливо у вимові, українську мову і їх демонструють на Заході.

7. Абсолютне переведення державного життя на російську мову.
8. Нічим не перешкоджена усна антиукраїнська пропаганда.
9. Безперервне переселення з України українців і заселення її неукраїнським, переважно російським населенням.
10. Вислання українських кадрів з України і відрядження на Україну неукраїнських кадрів. Українські науковці, як правило, дістають посади у Сибіру (академік Мірчук — президент Сибірського Відділу Академії наук СССР, академік Глушков — директор інституту кібернетики УССР).

Кожна з цих точок — тема для окремої статті.

Але сьогодні я хочу спинитися на мовній політиці у Львові, затим що деякі туристи, які приїжджають з СССР, заявляють, що у Львові „все" по-українськи.

Я не знаю, що саме розуміти під словом „все", але я знаю про Львів таке:

Усі найкращі учбові приміщення у центрі міста відведено під російські школи, яких у Львові (!) більшість. У цих школах найкращий педагогічний персонал. Українські школи розташовані на околицях, у гірших приміщеннях, із слабшим персоналом. Таким чином створюється погляд на українську школу, як на школу другого сорту.

У вищих навчальних закладах Львова викладання ведеться російською мовою. Одиниці викладачів читають лекції українською мовою. Їх терплять, затим, що цими одиницями можна задурманювати простачків і тих, які хочуть бути задурманеними. На лекції таких одиниць („диваків"-аборигенів) залюбки водять гостей-туристів.

У 72-му році на такі лекції водили туриста Добоша і говорили: „От бачиш у нас все по-українськи, а ти слухаєш націоналістів, які брешуть на нас".

Отже туристам, які відвідують Львів, треба добре дивитися, що і як у Львові по-українськи. Звичайно, коли до логіки додаються емоції, підігріті ґалантними каґебістами, то можна побачити навіть, що у Москві все по-українськи.

До цього всього треба додати, що видавництво „Вища школа", у Києві, яке мало б видавати підручники українською мовою, видає їх для вищих шкіл російською мовою, знову таки за винятком окремих видань, які видаються для окозамилювання.

Михайло Кучер

Найбільш неймовірна армія у світі

Кілька днів після закінчення шестиденної війни Єгипту з Ізраїлем, у кількох старшин резерви ізраїльської армії виникла думка записати спогади учасників. Таким чином вийшла у світ книга під заголовком „Сіях Галохамім", або „Оповідання вояків".

Ось, наприклад, оповідає ляйтенант резерви: „Мені дали сотню резервістів у віці 35-38 років. Справжніми фаховими вояками їх назвати було неможливо. Запам'ятався мені один вояк 35-ти років, жид, учитель початкової школи. Тихий, полохливий, непомітний. На вулиці ви його не завважите. Отакий худий жид в окулярах. Називають їх меламедами. В Європі він боявся підлітка з патиком. Але як знаменито він стріляв з кулемету!"

Дня 8-го червня 1967 року відділ ізраїльської моторизованої піхоти дістав наказ здобути висоту Тель-ель-Фахр. Сирійці укріплювали її протягом двадцяти років. Сирійські дзоти збудовано із залізобетону під наглядом совєтських старшин. Кулемети вмонтовано в бетон. Вони прострілювали ввесь простір перед ними. Про все те знали атакуючі. Бронетранспортер, на якому їхав полковник Моше Кляйн, наскочив на міну. Розбито ланцюги. Піхота вискочила і залягла. Спереду ще міни і кільчастий дріт, а далі дзоти. Полковник Кляйн пропovз уперед. Дріт прийшлося різати чим попало. Зверху з бункерів стріляли сирійці. Першим у траншею вскочив полковник. За кілька хвилин дзот і бліндажі злетіли в повітря. Знизився ізраїльський гелікоптер і забрав тіло полковника, народженого в Мадярщині, Моше Кляйна. Поруч лежали вбиті вояки ізраїльської армії, народжені в Марокко і Совєтському Союзі.

У піхотній бриґаді „Голані", яка штурмувала сирійські висоти, загинуло 50 вояків. З них 34 старшин. У наступі вони завжди йшли перші. Майже всі старшини були з резерви — робітники, листоноші, вчителі.

Люди думають у чому полягає боєздатність ізраїльської армії? Здогадуються, що це є незвичайно високий рівень умового розвитку старшин, потім згадують про відвагу і техніку, про свідомість, вояки знають за що б'ються.

Це все правда, але не все. 14-го травня 1948 року англійці залишили Палестину. Того ж дня Бен Гуріон прочитав деклярацію незалежности Ізраїля. 15-го травня війська шести арабських країн увійшли на територію нової держави. Почалася „Мілхмет Гашіхрур" — війна за звільнення. Міністер оборони Ізраїля Моше Даян якось сказав — дух армії — це фактично дух вулиці.

Ізраїль малесенька країна і там немає різниці між фронтом і запіллям. Відома в Ізраїлі приказка — „Цілий нарід армія і далі вся армія нарід". Кількість реґулярної армії невелика. Основна частина — резерва. Служба у резерві продовжується до 30-35 років.

Уся територія Ізраїля складається із трьох воєнних округ — північного, центрального та південного. Армію змобілізувати можна протягом 24-ох годин. За шестиденної війни армію змобілізовано протягом 24-ох годин на сто відсотків. Факт не зовсім зрозумілий. До своїх відділів з'явились люди, які ще не отримали документів мобілізації, прийшли люди просто з праці, не зайшовши додому, прийшли взагалі звільнені від військової служби із здоровельних причин, члени громадянської оборони.

В ізраїльській армії не салютують, не стають на струнко, не б'ють закаблуками. Рядовий вояк навіть старшин високої ранги називає по імени, або часто по прізвищу.

Армія Ізраїля все таки має свої проблеми, невідомі іншим арміям світу. Наприклад, відділ складається з 12-ти вояків і кожен з іншої країни. Вони себе взаємно не розуміють. Їх треба навчити спільної для всіх мови івриту. Кожна військова частина має школу мови ульпан. Учительки — дівчата з Жіночого корпусу ізраїльської армії. „Політграмоти" в ізраїльській армії немає, нема ідеологічної підготови, але там вчать історії, географії, літератури, англійської мови, математики. Дівчата в ізраїльській армії — дуже популярна тема для газет. При загальній військовій повинності дівчата як вояки, що атакують ворога не існують. Вони складають парашути, працюють при зв'язку — радіо, креслять, друкують на машинках, працюють у шпиталях як медичні сестри. Всі без винятку — також вчительки. Але вони володіють легкою автоматичною зброєю.

У чому ж джерело сили ізраїльської армії? Не все тут техніка, може моральна вищість? Ізраїль б'ється за право жити. Воює з великим за числом ворогом. Ізраїльтяни не звикли рахуватися із співчуттям світу, вони не сподіваються військової допомоги світу. Як би Ізраїль сподівався допомоги світу — його не було б на мапі.

Одначе Ізраїль має величезну допомогу від жидів у діяспорі — матеріяльну і моральну, має велику політичну допомогу від жидів-політиків на високих становищах у країнах Заходу.

Має все те, чого з різних причин не мав український нарід у трагічних часах своєї історії.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Нечувана практика

У „Свободі" з 29-го травня вміщено звернення Українського Історичного Товариства про видання творів професора Олександра Оглоблина. З великим здивуванням я побачив свій підпис під цим зверненням.

Я не давав свого підпису, ніхто до мене по нього не звертався, не мав я і уповноваження від Української Вільної Академії Наук у ЗСА підписувати це звернення з її доручення.

Це не значить, що я проти такого видання. Навпаки, я вважаю ідею за дуже добру. Ледве чи є в українських гуманітарних науках сьо-

(Закінчення на стор. 4)

Петро Балей

ДЕЩО ПРО ДЕМОКРАТИЧНИЙ РИТУАЛ БЕЗ ПОЛІТИЧНОЇ ДОЦІЛЬНОСТИ

ІУ

Особливо вразливі в питанні розколу є партії ексклюзивного характеру, в яких поява будь-якої опозиції рівнозначна розколові, і абсорбована такою партією загальногромадська установа мусить всеціло статись її політичною прибудівкою — структурально, ідеологічно і методологічно, бо в протилежному випадку така установа ширско-громадської толеранції у системі авторитарної партійщини мусіла б зразу статись зародком її внутрішнього розколу.

Ідеалом демократії (і я б додав: утопічним) є, щоб усяка ініціятива так соціяльної, як і політичної натури виходила від низових громадських інституцій; від громад сіл і міст, від організацій культурно-освітнього порядку, доброчинного, релігійного, наукового та соціяльно-реформістського. У справжній демократії політична влада на всіх ступнях публічної відповідальности спирається на громадські (civic) формації і підпорядковується ініціятиві тих формацій на підставі ось, яких положень:

Кожна потреба зміни урядового курсу — соціяльно-політичного чи економічного — найсильніше відчувається у підстав суспільної піраміди, а найменше на вершинах, бо ввесь тягар помилок, що їх роблять урядові чинники, остаточно спадає на плечі звичайного громадянина і на інституції, що випливають з його безпосередніх потреб. Його реакція ініціює ряд подій, які можуть мати на меті зміни: 1) тільки економічного характеру (страйки за підвишку платень), 2) соціяльного характеру (маніфестації за релігійну чи расову рівноправність), 3) чисто політичні (ініціятива та організація руху за введення державного закону про соціяльне забезпечення безробітних, хворих і літніх громадян).

Цей самий принцип громадського суверенітету над політичними формаціями ми бачимо, коли обсервуємо демократію у дії навіть з точки чисто політичних інтересів. Усі політичні партії, діючі за традиціями справжньої демократії, пропонують і захвалюють свого кандидата на президента чи сенатора і свою програму не тільки перед своїми партійними товаришами, але й намагаються знайти собі однодумців серед безпартійних та серед членів інших партій, проте жадна з них не має і не намагається мати екзекутивної контролі над кожним голосуючим членом. У висліді нерідко трапляється, що кандидат менше чисельної партії виходить переможцем, бо найточніше відповідав настроям і бажанням більшости в суспільстві, що зіґнорувала межі партійного зрізничкування.

Цей суспільногромадський супремат над політичними формаціями є в центрі сили справжньої демократії, бо дає можливість для внутрішнього діялогу різним поглядам, для леґального і гласного переходу меншости в більшість і вможливлює контролю для підопічного сектора, тобто народу, над раз закріпленою владою кожночасної більшости. Крім цього примат суспільногромадських формацій над політичними — це єдина ґарантія в суспільно-політичному житті народів, що сприяє внутрішній дискусії, інтелектуальному розвиткові одиниць з амбіціями на провідні пости та дозріванню усіх прошарків населення під політичним поглядом.

В атмосфері й за правилами цієї демократії формувалася суспільно-громадська інституція американських українців — Український Конґресовий Комітет Америки.

Другий рід демократії (в знаках наведення), хоч і кооптував собі демократичну фразеологію і до деякої міри ритуал демократичних процедур, свою силу й опертя знаходить не в суспільно-громадських формаціях, тобто не в найширших прошарках суспільства, а в політичній владі партії, що в пригожих собі умовах закріпила за собою вихідні позиції у формуванні послушних своєму проводові сателітних організацій — назовні суспільно-громадської категорії, а внутрішньо під політичною контролею партії у всіх головних рішеннях. В умовах ворожої окупації і революційного підпілля такий „демократичний централізм" (ленінський силогізм)-це ефективний і випробуваний засіб пов'язати визвольну боротьбу добре зорганізованого і здисциплінованого підпілля із леґально існуючими громадськими інституціями для взаємної допомоги і синхронізації активної боротьби цілого народу у слушний час.

Основну різницю між цими двома методами організації й організаційними структурами суспільно-політичного життя можна окреслити одним реченням: у першому випадку суспільно-громадський сектор вирішує не тільки про склад і діяльність своїх центрів, але й про якість свого політичного проводу; в другому випадку центр політичної ексклюзивно-ідеологічної партії вирішує про склад, зміст і кожночасний напрямок праці основних суспільно-громадських формацій, залишаючись самий без жадної ефективної контролі над собою не тільки збоку широких кіл громадянства, але й свого рядового членства. Навіть в умовах вимушеного підпілля, коли такий стан продовжує тривати десятки років, наслідки не тільки для самої політичної організації стаються небезпечні, але й для цілого народу. Коли ж в еміґраційних умовах, сприятливих демократичній гласності громадських і політичних формацій, політична організація затримує свою анахронічну і нічим неоправдану конспіративну перед власною громадськістю структуру і методу „панування" й опановування громадські централі демократичної гласности, вся громадськість стає перед доконаними фактами, яких аж ніяк не можна виправдати будь-якими користями для проводу тієї політичної організації, ні політичною доцільністю з погляду всецілости інтересів визвольної боротьби українського народу, ні аргументами на потребу скріплення самооборони перед просяканням ворожої диверсії у самостійницькі лави нашої еміґрації.

Перше: яких користей міг сподіватися для себе провід Визвольного Фронту, тобто провід еміґраційної ОУН(б) від цілковитого підпорядкування собі і включення УККА в систему своїх беззастережно послушних сателітів з категорії загальногромадського порядку?.. Адже і перед тим уже контингент голосів з формацій Визвольного Фронту мав поважну перевагу над коаліцією усіх інших репрезентацій українських самостійницьких організацій в Америці.

(Продовження буде)

ПАПА ІВАН ПАВЛО II виголосив свою першу проповідь після виходу зі шпиталю у часі відвідин катедри св. Петра. Згідно з пляном, він мав тільки взяти участь у Богослуженні, одначе, він у часі відправи, коли прийшов час на проповідь, виголосив її. Він говорив коротким, але виразним, хоч ще слабим голосом. Богослуження було особливо врочисте. В ньому взяло участь 250 кардиналів і єпископів, в тому числі представники грецької православної, англіканської, лютеранської, протестантської і методистської церков. Після Богослуження Папа вийшов на балькон папського палацу, звідки він поблагословив паломників, які прийшли в числі коло 80,000 осіб, бо сподівалися побачити його. Як тільки Папа дещо скріпне буде мусіти повернутися до шпиталю для переведення нової операції. Операцію, мабуть, переводитимуть у тому самому шпиталі, де переводили попередні, тобто в шпиталі Джемеллі.

Ізраїль збомбардував...

(Продовження зі стор. 1)

Вальдгайм заповів протизаходи на форумі Ради Безпеки. Уряд ЗСА одним з перших засудив збомблення ізраїльським летунством іракських атомових споруд. Державний департамент підкреслив, що „цей безпрецедентний акт може тільки серйозно додати до погіршення і так уже напруженої ситуації в тому обширі."

Ізраїль на свою оборону подає, що йдеться про боротьбу за екзистенцію самої країни. Ізраїльський уряд мусить берегти життя мільйонів своїх громадян, яким, власне, грозила ікаська атомова зброя. Ізраїльська преса й офіційні чинники подавали не раз до публічного відома, що вони не зможуть погодитися з фактом посідання атомової зброї Іраком, бо Ірак виразно заповідав і заповідає, що та зброя буде вжита саме і тільки проти Ізраїля. Згідно з інформаціями, які мав ізраїльський уряд, іракська атомова бомба мала бути готовою до вжитку вже у вересні цього року, а найпізніше в грудні. Так само від довшого часу Ірак має літаки совєтського виробу, які в стані такого роду бомби доставити до кожного пункту на Близькому і Середньому Сході. Остання пора була саме тепер, — каже Ізраїль, — щоб споруди, які атомову зброю приготовляють, знищити, бо з моментом їхнього закінчення було б це неможливо зробити, бо збомблення атомових реакторів під час їхньої вже дії витворило б таку могутню радіяцію смертоносного проміння, що від неї загинули б тисячі невинних людей.

Ізраїльська атака на Озірак реактор викликала також зацікавлення військових спеціялістів. Під оглядом тактичним і технічним вона була прецизно підготована й переведена, всі бомби попали в ціль, намічений об'єкт знищено до основ.

Це все викликало припущення, що Ізраїльське летунство має до розпорядження не лише так звані „мудрі бомби", які мають у собі націлюючі прилади й завдяки ним попадають у ціль, але також потрібні засоби провести ескадри літаків на довгу відстань окружною ломаною дорогою та не бути викритим ніяким радаром.

Ірак заповів поновлення робіт для побудови нового реактора. Згідно з обрахунками спеціялістів, така побудова забере коло чотири роки, і 1985 року Ірак зможе, якщо не виникнуть непередбачені перешкоди, побудувати атомову зброю.

Всіх наслідків ізраїльського бомбового налету і знищення атомових споруд в Іраку покищо передбачити не можна. При цій нагоді треба згадати, що деякі держави іноді вже носилися з пляном превентивного налету такого характеру на інші країни: Москва плянувала несподіваним масивним летунським налетом у мирному часі знищити атомові центри Китаю; Індія плянувала таку акцію проти пакістанських споруд; Єгипет недвозначно заповів, що не допустить, щоб Лівія ввійшла в посідання атомової бомби. Отже ізраїльський налет на Ірак може становити міжнародний прецедент. До речі, Ірак є і надалі в стані війни з Ізраїлем і при кожній нагоді його офіційні чинники підкреслюють свою готовість у відповідному моменті розправитися з Ізраїлем.

Рукоположення Павла Лабінського у сан диякона

О. диякон П. Лабінський

Митрополит Степан Сулик довершив чину рукоположення Павла Лабінського в сан диякона. Це відбулося у соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в четвер, 30-го квітня ц.р.

Співслужителями церемонії рукоположення були о. Д.Клуній, парох церкви Різдва Пречистої Діви Марії в Ню Бранзвіку, канцлер Філядельфійської Архиепархії о. шамб. Р.Москаль виконував ролю майстра церемонії, о. Р. Ревак був капеляном , о. Т.Саюк дияконував.

Отець диякон П. Лабінський,син Василя і Ірени Андрушків, походить з села Ожидів пов. Золочів. Після закінчення середньої освіти у Малій Духовній Семінарії у Львові він почав філософічно-теологічні студії у Богословській Академії у Львові, де ректором тоді був Блаженніший Патріярх Йосиф. Дальше навчання продовжував у Відні, Падерборні і в Гіршберґу. Богословські студії закінчив в Українській Духовній семінарії, яка містилася тоді в Кулємбурґу в Голляндії.

З огляду на брак духовенства в українській церкві він рішився завершити свої студії тайною священ сва і віддатися до диспозиції церковної влади.

Отець Павло Лабінський за згодою Митрополита буде допоміжно працювати в парафіях, де заходитиме потреба, і рівночасно буде продовжувати свою працю. До часу рукоположення в сан диякона він провадив церковний спів при своїй парафіяльній церкві в Ню Брандзвику. Ню Дж.

Нововисвячений диякон є членом 353-го Відділу УНС, який, як і ціла громада, радіє його висвяченням.

ІНФОРМАЦІЙНЕ АҐЕНТСТВО Ройтерс повідомило з Монровії, столиці Ліберії, що тут заарештовано 13 вояків, поставлено їх перед наглий військовий суд, який їх усіх засудив на кару смерти.. Арештовані не лише олянували вбити лідера Ліберії, старшого сержанта Самуеля Дов, який 14 місяців тому зробив зі своєю військовою частиною державний переворот, арештував і розстріляв тодішній уряд, але вже багато разів пробували замах перевести у життя, але їм це не вдалося. Арешти переведено в часі вітсутности в країні лідера Дов у зв'язку з його участю у міжнародній конференції в Фрітовн, республіка Сієрра Леона: Повідомлення про арешти, суд і засуд подала Народна революційна рада, яка є найвищим керівним тілом у Ліберії. одначе, вона не подала ніяких доказів проти арештованих, ані не подав тих доказів суд після винесення присуду.

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО в ЗСА, Відділ в Ню Йорку

повідомляє, що з уваги на похорони

СВ. П.

о. д-ра ВОЛОДИМИРА ҐАВЛІЧА

заповіджена доповідь на 11-го червня 1981 р.

о. д-ра ІВАНА ГРИНЬОХА

НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ!

ЛІТНЯ ВИСТАВКА

ЛЮДМИЛИ МОРОЗОВОЇ

ВІДКРИТТЯ

13 ЧЕРВНЯ 1981 року

ГАНТЕР, Н. Й. 1981 року

КОМІТЕТ ЗА ПРАВОПОРЯДОК УККА
Відділ Нюарк й околиці

ЗАПРОШУЄ НА

П А Н Е Л Ь

який відбудеться

в НЕДІЛЮ, 14-го ЧЕРВНЯ 1981 р. о год. 5-ій веч.
в приміщенні
Української Православної церкви св. Вознесіння
при 650 Ірвінґтон Аве., Мейпелвуд, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:

1) **Доповідь панелістів**
   ЕВГЕН СТАХІВ — Минуле — роки „співпраці" в УККА
   інж. Л. КАЛИНИЧ — Одна чи дві Централі
   д-р Б. ВИТВИЦЬКИЙ — Зв'язки з неукраїнським світом
   ред. ІВАН КЕДРИН — Що далі — нова Централя
2) **Дискусія між панелістами**
3) **Запити**
4) **Загальна дискусія**
   Модератор д-р І. Темницький

Вступ за доборовільними датками

ПОВІДОМЛЯЄМО РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ І ЗНАЙОМИХ, ЩО

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

нашого Найдорожчого Чоловіка, Тата, Дідуся і Брата

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ГЕНТІША

відбудеться
в неділю, 14-го червня 1981 р. (Зелені свята) о год. 4-ій по пол.
на могилі Покійного, на цвинтарі
св. Духа в Гемтонбурґу, Н. Й.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 8-го червня 1981 р. з Волі Божої, відійшла від нас у Вічність проживши 89 років наша Найдорожча Мама, Бабуня і Прабабуня

бл. п.

ВАРВАРА з ТЕСЛЮКІВ ГУМЕНЮК

б. учителька народних шкіл на Рідних Землях та шкіл Українознавства в Ню Йорку й Асторії

ПАНАХИДА — в четвер, 11-го червня 1981 р. о год. 8-ій веч. в пох. зав. Thomas Quinn 35-20 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОНИ — в п'ятницю, 12-го червня 1981 р. о год. 9:15 ранку з церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

сини:
ЛЮБОМИР з дружиною СТЕФАНІЄЮ і родиною
РОМАН з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ і родиною
ЯРОСЛАВ з дружиною СЛАВОЮ і родиною
Ближча і дальша родина в ЗСА й Україні

Ділимося сумною вісткою з нашими Приятелями і Знайомими, ще о 10-ій годині вечора, дня 24-го травня 1981 року по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА

бл. п.

ОЛЕНА КИРИЛЕНКО з дому ДРОБИК

народжена дня 14-го травня 1902-го року у Святославі, Зах. Україна.

Перша Панахида була відправлена о 7-ій годині вечора, дня 26-го травня 1981-го року у похоронному заведенні в Белойті, Висконсин.

Дня 28-го травня 1981-го року була відслужена Заупокійна Служба Божа і Панахида в ЦЕРКВІ-ПАМ'ЯТНИКУ, а опісля ПОХОРОН на Українському Православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійна залишила в глибокому смутку:
мужа — МИРОНА
і
сина — СТЕПАНА

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ ГАРТФОРД, Конн.
та ПЛАСТПРИЯТ
запрошують всіх на

ПЛАСТОВУ ҐРАДУАЦІЙНУ ЗАБАВУ

в СУБОТУ, 13-го ЧЕРВНЯ 1981 року
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ, Гартфорд, Конн.
Початок год. 9-та веч.
Оркестра „К А Л И Н А"

Буфет в заряді Вп. Пань Пласт-Прияту

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ.

Д-Р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

На медичні Теми

Лікарський довідник. Книжка у твердій темно-зеленій обгортці із золотими буквами роботи мистця МИХ. МИХАЛЕВИЧА 336 сторінок. Ціна 7.00 дол.

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку.

Д-р Лука Луців:

ВАСИЛЬ СТЕФАНИК

СПІВЕЦЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Ціна — 8.00 дол.

Замовляти:

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Бучач і Бучаччина

Ціна $25.00 + $1.00 пересилки
SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Вступайте в члени УНСоюзу!

КОМІТЕТ БУДОВИ ЦЕРКВИ СВ. ЮРА
в Ню Йорку

Ділиться глибоко-потрясаючою сумною вісткою, що в неділю, 7-го червня 1981 р. відійшов від нас у Вічність на 68 році життя, взірцевий український священик-патріот, чільний церковно-релігійний провідник, наш невіджалуваний, загально-люблений і всіми шанований

Високопреподобний о. д-р ВОЛОДИМИР ҐАВЛІЧ, ЧСВВ

Ігумен і парох церкви св. Юра в Ню Йорку за якого старанням і під якого проводом здвигнено новий храм св. Юра в Ню Йорку, уроджений у дні 29 жовтня 1913 р. у селі Смиківці, Тернопільського повіту в Галичині, а рукоположений Владикою-Ісповідником бл. п. Павлом Ґойдичем у Оломунці на Мураві, в дні 21-го листопада 1940 р.

Тіло Покійного спочиватиме від 4-ої год. п. пол. у вівторок 9-го червня в церкві св. Юра в Ню Йорку.

ПАНАХИДИ І СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОНИ будуть відправлені в церкві св. Юра:
У ВІВТОРОК — 9-го червня о год. 7-ій вечора
У СЕРЕДУ — 10-го червня о год. 7-ій вечора
В ЧЕТВЕР — 11-го червня о год. 9-ій рано, після Заупокійної Служби Божої Тлінні Останки будуть перевезені на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу Покійного просять про пожертви на виховання молодих місіонарів.

У глибокому смутку залишені

Співпрацівники Покійного у будові храму св. Юра в Ню Йорку

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
СВЯТО-ТРОЇЦЬКА КАТЕДРА
при Брум вул. в Ню Йорку

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО
в НЕДІЛЮ, 14-го ЧЕРВНЯ 1981 р. відбудеться

ЮВІЛЕЙНЕ ХРАМОВЕ СВЯТО

У 30 РІЧЧЯ ЗАСНОВАННЯ ПАРАФІЇ

Щиро сердечно запрошуємо Всіх, парафіян та гостей взяти участь у нашому святі, на яке прибуде
Його Блаженство Блаженніший МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ

У СУБОТУ, 13-го ЧЕРВНЯ 1981 о год. 6-ій веч. СВЯТОЧНА ВЕЧІРНЯ
В НЕДІЛЮ, 14-го ЧЕРВНЯ, год. 9:30 рано

ЗУСТРІЧ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА

год. 10-та рано СВЯТА ЛІТУРГІЯ з Архиєрейським чином, яку очолить Його Блаженство Блаженніший Митрополит Мстислав в сослуженні Духовенства та з участю протодиякона о. ВОЛОДИМИРА ПОЛІЩУКА.

Співатиме Катедральний Хор під орудою п-і ВАЛЕНТИНИ НАЛИВАЙКО.

Після Служби Божої проситься Всіх на СВЯТОЧНИЙ ОБІД в заряді нашого Сестрицтва в церковній залі, де відбудеться мистецька програма у виконанні церковного хору.

В програмі — сольоспів, дуети, ансамблі і гра на бандурі. При фортепіяні п-і ХРИСТИНА КАРПЕВИЧ.

ВСІХ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО

Настоятель і Парафіяльна Рада

СУБОТА, 13-го ЧЕРВНЯ 1981 р.
година 9:00-та вечором

ФЕСТИВАЛЬНА ЗАБАВА

в УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВОСЛАВНОМУ КУЛЬТУРНОМУ ЦЕНТРІ в БАВНД БРУКУ
при звуках двох оркестр
„ПРОМІНЬ" з ЧІКАҐО
і „БУРЯ" з ТОРОНТА

400 РОКІВ ОСТРОЗЬКОЇ БІБЛІЇ

Блумінгтон, Інд. — Нещодавно появилося ювілейне видання у 400 років книги українських книг — Острозької Біблії, складеної з компіляцій М. Бойком і виданої „зіраксом" в Осередку Бібліографії Волині у Блумінгтоні, Індіяна, 1981, 163 сторінки. Згадане видання також зустрічає Тисячоліття Хрищення України.

З черги,це вже 19-те число волиніяни, виданої за 1968-1981 роки. Згаданий осередок плянує закінчити каталогом англійською мовою свою продукцію за вищезгадані роки.

В АМЕРИЦІ найбільш популярний напій становлять різні карбоновані соди, т. зв. „софт-дрінкс", які колись були на четвертому місці після молока, кави і пива. Ці „соди" тепер сягають 26 відсотків споживання усіх напоїв, інших як вода. Об'єм споживання „соди" постійно зростає. Тепер у ЗСА на кожного мешканця припадає річно 400 металевих 12-унційних банок „соди". При чому це не підлітки, що споживають ці напої: студії, переведені компанією Кока-Кола, ствердили, що споживання карбонованих напоїв з віком зростає, враховуючи і тих осіб, що їм минуло 50 років віку, — пише „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 15-го червня.

ВПЛИВИ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ генерала Гейґа в Білому Домі в останньому часі знову помітно зросли, на превелике „горе" його багатьох противників. Він бачиться з Президентом два чи три рази на тиждень і щоденно розмовляє телефонічно з високими президентовими дорадниками; цей факт є своєрідною „колькою в боці" для багатьох лібералів, які хотіли б його уступлення.

Героїня — страдниця

(У першу річницю смерти С. Онишкевич-Сікори)

Восьмого червня 1980 року в передмісті Клівленду-Парма, Огайо, померла, а три дні пізніше там же, на цвинтарі свв. Петра й Павла, знайшла місце свого вічного спочинку Степанія Онишкевич—Сікора.

Люди спонтанно прийшли на похорон і тризну, бо знали й любили Покійну за її працьовитість, погідну вдачу та постійну усмішку. Але, як виявилося, найважливішого про неї не знали.

Щойно з прощальних промов на цвинтарі і під час тризни більшість учасників довідалася, що вони поховали жінку-героїню і страдницю, яка майже два десятиріччя жила серед них—за фасадою працьовитости, дружности та постійної мовчазної усмішки, зберігаючи драму свого життя. Драму, яка заслуговує висвітлення у п'єсі, фільмі, чи й опері.

Сталася ця трагедія вже після Другої світової війни, коли більшість із нас по таборах переміщених осіб в Німеччині готовилася до виїзду в заокеанські вирії, чи й перебували вже в них...

Народилася Степанія 15-го травня 1919 року в селі Глибочок Великий, на Тернопільщині, здобула торговельну освіту, але насправді „спеціялізувалася" в підпільній боротьбі за визволення батьківщини. Така настанова молодої дівчинки утвердилася ще більше, коли вона вийшла заміж за підпільника Мирослава Онишкевича, який потім, як командувач УПА на Закерзонні, під прибраним назвищем „Орест", здобув славу неустрашимого борця і стратега. Що й казати, „Стефа" була його найближчою співробітницею, повіреною і зв'язковою у різних рискованих дорученнях.

Коли закінчилися бойові дії, почався хресний шлях для подругів зброї і життя: чоловіка польські комуністичні режимники заарештували на початку березня 1948 року, Степанію—декілька днів пізніше.

Тяжко описати пекло мук, яке пережила Степанія, сидячи вілокремо від інших в'язнів під час дворічної слідчої тюрми—без будь-яких вістей від зовнішнього світу, отже, й без відома про долю чоловіка та кількалітнього синка Володимира.

Суд над Степанією і засуд на 15 років ув'язнення був нічим у порівнянні з родинними вістями, які, нарешті, наспіли: чоловіка засуджено на смерть і розстріляно, а сина забрали поляки, щоб перевиховати його на яничара—у ненависті до батьків і України...

В 1955 році в наслідок амнестії скорбна мати-дружина вийшла на волю. Але самій їй, безпомічній, не сила було збирати і складати в у цілість черепки свого розтрощеного життя...

Допомога прийшла, коли друг Василь Сікора в 1960 році поїхав з Америки до Польщі, відшукав Степанію і провів небезпечний плян: вони,потайки одружилися, і в наступному році під прізвищем чоловіка, по зміні місця замешкання, Степанія приїхала до Америки. Але єдиного сина не вдалося її привезти.

На новому місці вона виявилася ідеальною дружиною, невтомною суспільною робітницею і членом проводу 33-го Відділу СУА. В швидкому часі стала меценаткою Українського Гарварду: Робота горіла в її руках. А на обличчі квітла постійно стримана усмішка.

Ця усмішка ставала щораз ясніщою, як листовний зв'язок із сином доказував, що він уже свідомий того, хто він, „ким, за що закуті" були батькі його, а батько і згинув. А в одному листі син, у своїх плянах одруження, нарешті, вимовив те слово, на яке мати так довго чекала: описавши свою суджену, він сказав: „Вона—наша"...Це був незаперечний доказ, що й він сам уже наш, український. Нарешті, бодай одна, нехай і найменша, її перемога над жорстоким ворогом.

Гарячково заходилася спроваджувати свою єдину надію — сина до Америки.

Але мачушина доля і цим разом знівечила коротке щастя цієї жінки: несподівано з'явилася недуга серця, потім операція відкритого серця, це сімнадцять днів борні організму за життя... і кінець.

Лишилося тільки це чародійне слово—наша, яке вколисало матір-героїню до вічного сну. Цим словом голова стейтової Окружної Ради СУА на останній ялинці окреслила й її саму: „Бракує нам нашої Стефи..."

Та й чи одному тільки 33-му Відділові СУА бракує її? Насправді, її бракує і Централі цієї жіночої організації, і кожній нашій громадській централі і всій еміграції.

Можливо, що вчасно виявлений життєпис Степанії міг показати кому слід, як ведуть себе у громаді люди справжньої праці, жертви та боротьби для української справи.

О.Гайський.

В ПРОВІНЦІЇ БІГАР, Індія, впав потяг з мосту у глибоку воду. В дев'ятьох вагонах потягу було коло 500 людей. Скільки з них врятувалося, а скільки загинуло, дотепер ще не перевірено. Міністер залізничих доріг Індії Кедар Панде повідомив, що рока Баґматі в місці, де впав поїзд, така глибока, що врятуватися змогли тільки нечисленні люди власними силами, а зізовні допомоги не було. Губернатор провінції Бігар Яґаннат Мішра поінформував, що катастрофа на мості над рікою Баґматі була найбільшою того роду катастрофою в історії Індії. Тільки 77 осіб знайдено дотепер серед живих, а можливо, що ще декілька знайдеться, яких не можна було обхопити дотеперішнім обліком. Припускають, що ще знайдуться додаткові живі особи, бо в Індії бідні пробують їздити на дахах вагонів, де їх важко осягнути контролерам квитків. Цікаво, що міст взагалі не пошкоджений випадком, який стався у часі великої бурі, полученої з могутнім вітром, який здмухнув потяг немов лист з моста.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСО „ТРИЗУБ" ФІЛЯДЕЛЬФІЯ ПЕРШУНОМ ЮНАЦЬКОГО ТУРНІРУ

У неділю, 24-го травня ц.р., на власній площі „Тризуба" в Горшам, Пенсильвенія, відбувся турнір копаного м'яча юнацьких дружин під патронатом УСЦАК, у якому взяли участь: УСВТ „Чорноморська Січ", „Лев" Філядельфія і дружина господарів місцевого „Тризуба".

Дружина першунів турніру „Тризуб" Філядельфія.

Цей турнір був заплянований на два дні і в зв'язку з цим Управа „Тризуба" вложила багато праці, бажаючи підготовити усе якнайкраще. На жаль, раніше приобіцяні дружини з Клівленду і Детройту не прибули... подаючи маловажні причини. Прикро, але правда, що деякі наші спортові осередки вихваляються на сторінках преси про свої численні дружини, та коли приходить рідкісна нагода показати їх на українськихспортових імпрезах, вони не можуть заступити одного, двох змагунів, що мають виступати десь у чужих складах, і через це не допускають до зустрічів ці свої дружини в українських турнірах.

Звітовий турнір почався піднесенням прапорів і короткими привітальними промовами, що їх виголосили голова УСО „Тризуб" Ігор Чижович та його заступник Ігор Костюк. Від Управи УСЦАК учасників і глядачів привітав ланковий копаного м'яча Ярослав Козак

Змагання турніру проходили круговою системою, кожний по 2х35 хвилин. Усі три дружини виступали в своїх нормальних складах, у яких вони виступали на протязі сезону в своїх лігах. Суддювали офіційні судді Американської Асоціяції Копаного м'яча, одним із яких був М.Касіян, колишній відомий український воротар. Керівником турніру був Стефан Кундаревич.

УСВТ „Ч.СІЧ" УСТ „ЛЕВ" 8:0

П'ять із 18-ти змагунів „Ч.Січі" не змогли взяти участи в цьому турнірі, але ця дружина, заповнивши їхні місця молодшими юнаками, взяла участь у турнірі, що його патронував УСЦАК. У грі „Січовики" домінували і здобули перемогу вислідом 8 : 0. Переможні голі для „Ч.Січі" здобули: Т.Стефуришин 3, Ф.Голінатий 2, Р.Вендленд, К.Ериксон і Д.Дойл.

УСО „ТРИЗУБ" УСТ „ЛЕВ 6:0

Із різних причин бракувало в складах і цих дружин по декілька регулярних змагунів. Кращою в грі була дружина „Тризуба", яка перемогла своїх конкурентів вислідом 6:0. Переможні голі для „Тризуба" здобули: Д.Лаглин 2, А.Данилюк, Б. Колодій, П.Тимкін і О.Гарматій.

З ЖИТТЯ ШАХОВОЇ ЛАНКИ УАСТ „ЧЕРНИК" ДЕТРОЙТ

Шахова ланка УАСТ „Черник" протягом свого 30-річного існування завжди була активною, а часом досить численною. Засяг активности завжди змінювався у наслідок обставин, зацікавлень, а головно, залежав від ініціятиви ланкового. І так, наприклад, коли ланковим на протязі кількох років був д-р М. Лебедович; число активних шахістів переходило 35, з систематичними змаганнями в домівці Товариства. Без огляду на зміни шахова ланка „Черника" завжди мала свою репрезентативну дружину в лізі Шахової Асоціяції Метро-Детройту. У цьому році ланку перебрав Зенон Томків і вже після короткого часу дав підставу сподіватися повернення ланки до давньої форми діяльности, численности й популярности. Згідно з його звітом, діяльність цьогорічного шахового сезону закінчилася турніром ліґи Метро-Детройт 24-го квітня, де наша ланка здобула друге місце.

Протягом року УАСТ „Черник" репрезентувала в лізі тільки одна дружина, яка змагалася у третій дивізії. У складі дружин на зміну виступали (за кількість точок): Р. Лазарчук, Б. Даниш, д-р Б. Гайдукевич, В. Лисенко, З.Томків, Е. Власов і Р. Смаль.

У сучасну пору ланка інтенсивно підготовляється до участі в шахових першенствах УСЦАК. Відносно плянів на майбутнє, ланковий далі зареєструє дружину до ліґи Метро-Детройт, але цим разом уже з більшою кількістю змагунів, зорганізуванням секції юньйорів і відновленням внутрішніх та зовнішніх змагань і турнірів.

В. Кізима

Нова професіональна сила

Інж. Марія Андре

Дня 15-го травня цього року, на велику втіху своїм рідним і приятелям Маланія Андре успішно закінчила студії в Ренселір Політехнічному інституті у Трой Н.Й.. Діставши науковий ступінь бакалавра (ВС) матеріялів, Маланія доповнила ряди інженерів-українців в Америці.

М.Андре — абсольвентка спеціяльної наукової середньої школи в Бронксі, яку вона закінчила з високими оцінками і відзначеннями. Після отримання диплома інженера, Маланія у червні починає працю інженера металюргії в електронічній компанії — ҐТЕ Сильванія у Пенсильванії.

Маланія довгий час була членом української танцювальної групи М.Осененко і активною хористкою в церкві св.арх. Михаїла в Юніондейлі, Н.Й. Добре говорить українською мовою і, по можливості, бере участь в українському громадському житті.

Настоятель цієї церкви, о. д-р Семен Гаюк, хористи, танцюристи, приятелі й знайомі вітають молоду професіоналістку і її батьків Віктора і Євгенію Андре з Квінсу, Н.Й., з успіхом.

Інж. Маланія, або Лана, як її називає дідусь І. Манченко, є членом 327-го Відділу УНС. Вона виявила бажання стати членом Товариства Українських Інженерів в Америці.

С.Н.

Нечувана...

(*Продовження зі стор. 2*)

годні на Україні і поза її межами учений, що дорівнював би проф. Оглоблинові знанням, культурою, методичною зрілістю й умінням викладати свої думки. На моє глибоке переконання праці його заслуговують на якнайбільше поширення.

Одначе я протестую проти того, щоб людей підписували під документами, яких вони не читали. Це небезпечна практика, що може вести до вкрай небажаних наслідків.

Юрій Шевельов
Ню Йорк

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ 14 ЧЕРВНЯ 1981 Р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Тараса Шевченка 64 Відділу УНС о год. 1-ій до 3-ої по пол. при церкві Св. Марії на Washington St. Просимо всіх членів прибути на збори.

секр. Іван Бурний